

Mărturii documentare argeșene privind industria petrolieră a României în perioada 1938-1945

DAN-OVIDIU PINTILIE

Folosirea petrolului existent în subsolul țărilor care-l posedau, mai mult sau mai puțin abundent, a fost cunoscută cu mii de ani în urmă.

Cât privește România, în adâncul pământului s-a dovedit existența țiteiului sau păcurii din vechime, fiind cunoscută toată filiera posibilă a extracției: gropoaie, băi, puțuri, galerii și sonde¹.

Prima atestare a României într-o statistică a extracției mondiale de țitei datează din anul 1857, cu o cantitate oficială de 275 de tone; a urmat apoi, în 1859, Rusia, cu 3.800 tone, și SUA, cu 274 tone.

Primele distilării de petrol s-au înjghebat în Moldova prin 1840, iar la Ploiești a fost construită în 1856 cea dintâi rafinărie, ce a produs lampant pentru iluminatul Capitalei. Trimiteri de butoaie cu țitei peste hotarele Principatelor s-au înregistrat în documentele vamale din 1825, 1832, 1840 etc.

Exploatările petrolifere se găseau situate pe coama sudică și estică a Carpaților, începând din județul Dâmbovița și până la limita nordică a județului Bacău. În timp ce șantierelor din județele Prahova, Dâmbovița, Buzău și Bacău au dovedit existența unor zăcăminte petrolifere de durată, explorările efectuate în județele Vâlcea, Râmnicu-Sărat, Putna și Neamț nu au dat rezultate concludente.

Extracția de țitei, pe județe, între anii 1938-1945, față de anul 1913, se reflectă în următoarele cifre²:

Județ	1913	1938	1939	1940	1941	1942	1943	1944	1945
Prahova	1678	3975	3990	3846	3742	3863	3472	2293	3110
Dâmbovița	42	2545	2162	1884	1635	1722	1695	1130	1350
Buzău	126	43	42	37	35	30	57	53	110
Bacău	40	47	46	43	41	50	49	49	50
Mii tone	1886	6610	6240	5810	5453	5665	5273	3525	4400

Pentru a ne da seama de contribuția industriei petroliere a României la producția mondială de țitei, indicăm în tabloul următor cifrele – în milioane de tone – pentru principalele țări, pentru anii 1938-1944, față de anul 1913:

¹ M. Pizanty, *Istoricul industriei petrolifere din România*, București, 1947, p. 25.

² Direcția Județeană Argeș a Arhivelor Naționale (în continuare se va folosi sigla D.J.A.N. Argeș), fond *Societatea „Sovrompetrol”*, dosar 61/1946.

<i>Țara</i>	<i>1913</i>	<i>1938</i>	<i>1939</i>	<i>1940</i>	<i>1941</i>	<i>1942</i>	<i>1943</i>	<i>1944</i>
<i>S.U.A.</i>	34.0	164.1	170.9	182.9	190.0	187.3	203.4	336.7
<i>Venezuela</i>	-	28.0	30.5	27.4	34.0	23.2	26.7	38.3
<i>Rusia</i>	8.6	29.7	31.0	32.5	33.0	31.5	31.0	31.5
<i>Iran</i>	0.2	10.3	8.3	8.2	5.4	8.2	8.7	11.5
<i>Mexico</i>	3.5	5.4	6.3	6.4	6.5	5.0	5.1	5.3
<i>Irak</i>	-	4.4	4.0	2.6	1.6	2.6	3.6	4.3
<i>România</i>	1.9	6.6	6.2	5.8	5.4	5.6	5.3	3.5
<i>Alte țări</i>	4.7	24.6	27.5	29.0	28.2	20.5	22.9	25.2
<i>Milioane tone</i>	52.9	273.1	284.7	294.8	304.7	283.9	306.7	346.3

Producția de țiței, prelucrată în rafinăriile situate în centrele petroliere, începând cu cele instalate la Ploiești, Câmpina, Târgoviște, București, Râmnicu-Sărat, Brașov, Dej, Satu Mare sau cele din județul Bacău, a avut întotdeauna drept scop de a acoperi nevoile interne, surplusul fiind îndrumat spre export. Cam 94% din producția de țiței trecea prin instalațiile de cracare ale rafinăriilor, această proporție micșorându-se cu 2-3% în anii când, pentru motive conjuncturale, s-a exportat țiței pentru rafinăriile din țările vecine. O proporție de 3-7% din țițeiul produs se exporta ca atare, sau sub formă de țiței reconstituit, îmbogățit cu produsele ușoare, pentru a asigura un randament mai mare la prelucrare.

Proporția, în procente, a produselor petroliere și a derivatelor lor livrate pentru piața internă sau export, din totalul produselor valorificate anual, a fost următoarea³:

<i>ANUL</i>	<i>INTERN %</i>	<i>EXPORT %</i>
<i>1913</i>	<i>39.07</i>	<i>60.93</i>
<i>1920</i>	<i>63.81</i>	<i>39.19</i>
<i>1925</i>	<i>54.20</i>	<i>45.80</i>
<i>1930</i>	<i>24.47</i>	<i>75.53</i>
<i>1935</i>	<i>18.29</i>	<i>81.71</i>
<i>1938</i>	<i>27.13</i>	<i>72.87</i>
<i>1939</i>	<i>29.13</i>	<i>70.87</i>
<i>1940</i>	<i>34.77</i>	<i>65.23</i>
<i>1941</i>	<i>30.78</i>	<i>69.22</i>
<i>1942</i>	<i>38.34</i>	<i>61.66</i>
<i>1943</i>	<i>38.84</i>	<i>61.16</i>
<i>1944</i>	-	-
<i>1945</i>	-	-

³ *Ibidem.*

Derivatele produselor petroliere exportate au reprezentat o proporție de aproximativ 2/3 din totalul produselor valorificate. Excepții au fost în anul 1920, când consumul intern a absorbit 63,81%, și în anul 1935, când acesta a fost de doar 18,29%. În cifre, consumul intern în 1920 a fost de 435.515 tone, iar în anul 1935, de 1.479.885 tone⁴.

Producția cea mai mare a României s-a înregistrat în anul 1936, cu o cantitate record de 8.703.000 tone⁵. Exportul de țiței din acel an a fost de 628.585 tone, față de 335.437 tone în 1938. În anul 1936, exportul produselor petroliere, inclusiv țiței, ale României, a înregistrat 6.884.000 tone, iar consumul intern, 1.545.600 tone⁶. Cifra consumului intern cuprinde 975.056 tone păcură, din care o bună parte a folosit-o C.F.R.-ul, însă nu include păcura utilizată în procesul fabricației, care în anul 1936 a fost de 323.918 tone.

În ceea ce privește forajul, cifra record obținută s-a înregistrat în anul 1937, cu 337.000 metri. Interesant este că în acest an s-a constatat o urcare cu 18% în ceea ce privește numărul metrilor forajți în total în România dar, la această urcare în activitatea de foraj, în loc să corespundă și o creștere a producției s-a înregistrat o scădere tot cu 18%⁷. În perioada anilor 1938-1945, activitatea de foraj cea mai intensă s-a înregistrat în anul 1942, cu 344.000 metri, ca urmare a solicitărilor de carburanți impuse de operațiunile militare de pe front. Forajului sporit în 1942 cu 113.100 metri față de 1941 i-a corespuns o creștere a producției de țiței de 212.000 tone (3%)⁸. Forajul anului 1943, deși a înregistrat o scădere de numai 2.500 metri, a antrenat o micșorare a producției de țiței cu 392.000 tone (7%) față de anul 1942. Aceasta s-a datorat bombardamentelor aviației anglo-americane care, după „Duminică neagră” de la 1 august 1943, s-au accentuat considerabil începând cu 1 aprilie 1944. Pagubele, socotite la valoarea de înlocuire în perioada când s-au produs bombardamentele, la rafinării, ateliere, depozite și șantiere s-au cifrat la 26.790.000.000 lei.

În anul 1944, forajul de explorare și exploatare a subsolului României s-a situat la 147.000 metri, iar în anul 1945, cheltuielile pentru foraje au fost evaluate la suma de 57.600.000.000 lei.

Industria petrolieră românească în perioada 1940–23 august 1944 a avut de suportat urmările „colaborării” cu Germania ca urmare a semnării Pactului Tripartit, în toamna anului 1940, iar mai apoi consecințele inerente create de

⁴ *Ibidem*, fond *Societatea „Creditul Minier”*, dosar 37/1930-1939 f. 47.

⁵ *Ibidem*, fond *Societatea „Concordia”*, dosar 2/1924-1943, f. 20.

⁶ *Ibidem*, f. 96.

⁷ *Petrolul românesc și politica de stat*, în *„Analele Economice și Statistice”*, anul XXI, nr. 7-10, 1938, p. 161.

⁸ D.J.A.N. Argeș, fond *Societatea „Concordia”*, dosar 92/1942-1946, f. 85.

starea de război. Evenimentele de la 23 august 1944 au determinat industria petrolieră să-și reia activitatea sub noi auspicii, eforturile canalizându-se spre refacerea rafinărilor și a instalațiilor bombardate, cu materiale ce au putut fi recuperate sau au putut fi procurate, în cantități foarte mici. Performanțele realizate în acest domeniu au fost demne de admirație, majoritatea rafinărilor distruse putând fi repuse în stare de funcțiune la sfârșitul anului 1944 sau începutul anului 1945.

Industria rafinării țițeiului în România a atins cu întârziere nivelul de perfecționare adus instalațiilor și metodelor de obținere a derivatelor în marile țări producătoare. Desigur că în instalațiile aflate în funcțiune la rafinării ca „Astra Română”, „Vega”, „Steaua Română” s-au obținut rezultate satisfăcătoare, atât calitativ, cât și cantitativ, dar se impunea adoptarea tehnicii moderne și în industria petrolieră românească.

Unele instalații de cracare, depășite tehnic, nu permiteau transformarea în benzine superioare cu cifre octanice ridicate sau în uleiuri a întregii cantități de păcură disponibilă, aceasta fiind utilizată, de regulă, neeconomic, drept combustibil sau exportată. Cu toate progresele înregistrate în prelucrarea petrolului, ele nu erau suficiente, iar pierderile se cifrau la un procent destul de ridicat, dacă avem în vedere cantitatea de gaze de distilare care erau arse⁹.

Cracarea în România, în ianuarie 1938, reprezenta, în procente, 24% pentru o producție de 2.500 de vagoane. Aceasta revenea la 62 de rafinării care dețineau un total de 10 unități de cracare. Față de industria mondială, România stătea sub normal, sporirea numărului unităților de cracare fiind un imperativ pentru industria de rafinare. Franța avea un procent de 49,9 %, respectiv în 17 rafinării existau 14 instalații de cracare. Se preconiza în România că sfârșitul anului 1937 și începutul anului 1938 reprezenta începutul perioadei de „*maxim de valorificare la un minim de prelucrare*”¹⁰.

În ianuarie 1938, instalațiile de cracare din cele cinci rafinării care le posedau aveau o capacitate de prelucrare de 700.000 tone păcură anual, dar mai trebuiau construite instalații pentru a mări capacitatea la 800.000 tone.

Începând din anul 1939, rafinăriile din România nu au mai fost în situația de a înregistra perfecționări simțitoare, iar distrugerile războiului au lovit din plin rafinăriile importante. Ca urmare s-a creat un decalaj și mai pronunțat, astfel încât, începând cu sfârșitul anului 1944 și începutul anului 1945, s-au prelucrat cantitățile de țiței cu instalațiile și metodele din 1939 și chiar mai vechi.

⁹ M. F. Iovanelli, *Industria românească, 1934-1938*, București, Editura Academiei R.S.R., 1975, p. 145.

¹⁰ *Industria rafinajului în România. Realizări și perspective 1936-1937*, în „Annales des Mines de Roumanie”, nr. 1/1937, p. 18-19.

Sub o altă formă, fenomene similare s-au resimțit și în activitatea exploatărilor petroliere. Dacă acestea, în trecut, erau aprovizionate cu materiale și unelte speciale, procurate de la societăți cu reputație mondială, din anul 1939, din pricina războiului, stocurile de utilaje s-au epuizat. Produsele obținute în perioada 1939-1945 din materii prime raționalizate sau folosindu-se improvizații nu au corespuns așteptărilor, ca urmare au apărut uzuri premature și dificultăți în procesul de foraj, atât pentru explorare, cât și pentru exploatare. În aceste condiții, după șase ani de lipsuri de materiale de calitate, necesitatea importului de utilaje era justificată.

În afară de vechile legături cu furnizorii din S.U.A., Anglia, Franța, Belgia, Suedia, Elveția etc. au apărut posibilități de a procura materiale, începând cu sfârșitul anului 1944, și din U.R.S.S., Cehoslovacia și Ungaria.

În ceea ce privește capitalurile investite în industria petrolieră a României, putem să semnalăm lipsa de interes a întreprinzătorilor români în perioada de început a dezvoltării acestei industrii. Până în anul 1900, s-a manifestat capitalul german, austriac, olandez, englez, belgian și francez. După anul 1900, au intervenit capitalul american și cel italian.

Începând cu anul 1919 și până în 1930, au luat ființă numeroase societăți petroliere care au obținut o serie de încurajări din partea Statului, iar băncile și investițiile particulare au participat la sporirile de capital ale vechilor societăți. Ca urmare, societățile petroliere cu capital românesc au ocupat o proporție mai mare în repartizarea capitalului pe naționalități.

În anul 1940, repartitia capitalului din industria de petrol se prezenta astfel¹¹:

ORIGINE	LEI
<i>Capital englez</i>	2.500.000.000
<i>Capital francez</i>	1.700.000.000
<i>Capital american</i>	1.100.000.000
<i>Capital român</i>	1.100.000.000
<i>Capital belgian</i>	850.000.000
<i>Capital german</i>	500.000.000
<i>Capital olandez</i>	400.000.000
<i>Capital italian</i>	330.000.000
<i>Capital elvețian</i>	20.000.000

Până în anul 1939, ponderea capitalului german investit în industria de petrol românească era de 0,38 %. Avansurile politice făcute Germaniei de

¹¹ D.J.A.N. Argeș, fond *Societatea „Concordia”*, dosar 23/1940, f. 80.

politicienii români nu au rămas fără urmări economice. Când a fost ocupată Cehoslovacia, băncile din Praga deținătoare de acțiuni ale unor societăți petroliere românești au fost obligate să le transmită noilor stăpâni. Astfel, calul troian în armură nazistă a intrat în petrolul românesc prin Societatea „Petrol Block”, ale cărei acțiuni au fost preluate de Societatea „Kontinentale Oel G.m.b.H.” Berlin. După ocuparea Franței și Belgiei și preluarea pachetelor majoritare de acțiuni ale Societăților „Concordia”, „Foraky Românească” și „Colombia”, țările din sud-estul Europei au fost invadate de către capitalul german.

Cifric, exponenta oficială a penetrației germane în petrolul românesc, Societatea „Kontinentale Oel” din Berlin, deținea un capital de 1.750.000.000 lei (12,96% din capitalul societăților petroliere românești) față de un capital de numai 49.000.000 lei (0,38%) cu cât germanii figurau în petrolul românesc în anul 1939¹².

În urma discuțiilor purtate la Viena de Conducătorul statului român, mareșalul Ion Antonescu, cu mareșalul Reichului, Hermann Göring, s-a stabilit programul de activitate al Societății „Kontinentale Oel” în România, în sensul că, prin procurarea și punerea în activitate a unor instalații de foraj, materiale și specialiști, să fie oprită scăderea producției de țiței a României și să se întreprindă de urgență prospecțiuni și foraje de explorare în toate ținuturile românești, în special în regiunea de frontieră cu Ungaria, complet neglijată, unde urmau să se facă lucrări geofizice prelungite, dar și în județele Prahova, Buzău și Dâmbovița. Se hotăra ca importul de instalații și utilaje pentru sonde să fie scutit de vamă.

Societatea „Kontinentale Oel” – Sucursala București a fost înființată în 15 octombrie 1941 cu un capital social inițial de 6.000.000 lei în proporție de 100% german, capital care în 1943 va ajunge la 100.000.000 lei¹³; societatea a fost înmatriculată la Registrul Comerțului din București la numărul 242/1941.

Vastul program de explorare, exploatare și investiții necesita sume foarte mari de bani, care urmau să fie procurate din Germania și România, astfel încât, până în anul 1944 (profiturile urmând să vină după aceea), societatea urmând să pătrundă cât mai mult în lumea petrolului românesc, prin diferite mijloace forțând societățile mari și mici să devină dependente de ea. Foarte repede, prin importul de instalații, materiale și utilaje de foraj, sucursala din București a devenit furnizorul aproape exclusiv al utilajului necesar societăților petroliere din țara noastră¹⁴.

¹² Dan Pintilie, *Societatea „Kontinentale Oel G.m.b.H.” Berlin, sucursala București, 1941-1945*, în „Festung Ploiești”, Ploiești, Editura Printeuro, 2004, vol. 2, p. 57.

¹³ D.J.A.N. Argeș, fond *Societatea „Kontinentale Oel”*, dosar 47/1944, f. 29.

¹⁴ *Ibidem*, dosar 47/1941, f. 31.

Societăți ca: „Sarpetrol”, „Concordia”, „Colombia”, „I.R.D.P.”, „Petrol Block”, „Steaua Română”, „Redevența”, „Româno-Americană”, „Creditul Minier” au primit material de foraj în valoare de sute de milioane de lei. Astfel, „Sarpetrol” a primit material în valoare de 195.400.936 lei, „Concordia” în valoare de 106.638.393 lei, „I.R.D.P.” în valoare de 134.318.453 lei, „Colombia” 27.028.763 lei etc¹⁵. S-au pus în funcțiune, până în 1942, 14 instalații de foraj, importate din Germania, în primul an de activitate forându-se 20.000 metri.

Firma „Kontinentale Oel” din Berlin, prin abuz, a preluat, la începutul anului 1941, administrarea Societății petroliere „Concordia”, urmând să facă dovada că a dobândit parte din acțiunile societății și că această dobândire a fost aprobată de autoritățile românești, conform legilor în vigoare. Profitând de prezența trupelor germane în România, a fost prelungită această situație abuzivă, până la 23 august 1944 (având în Consiliul de administrație patru din cei șapte membri) dar nefăcând dovada că a dobândit vreo acțiune a societății „Concordia” de la vechii acționari sau că au fost acordate acțiuni societății „Kontinentale” sau oricărui alt supus german sau maghiar, persoană fizică sau juridică.

Specialiștii germani, într-o conlucrare „camaraderească” cu Institutul Geologic Român și cu celelalte societăți petroliere din România, au organizat o rodnică cercetare și prospectare a terenurilor din România. Pentru că nu existau tehnicieni care să cunoască și să mânuiască aparatura adusă din Germania, la început au fost utilizați specialiști germani, iar apoi, pe măsură ce personalul românesc era instruit, acesta a înlocuit aproape în întregime specialiștii germani.

Procurarea utilajelor și înființarea de depozite de materiale pentru preconizatul program de foraj în Rusia au blocat majoritatea industriilor germane, astfel încât și România a resimțit lipsa materialelor necesare industriei petroliere. Spre meritul ei, Societatea „Kontinentale Oel” din Berlin a deblocat din materialul destinat lucrărilor în Rusia o cantitate de 30.000 tone, diverse materiale ca: burlane, tije de pompare, prăjini, țevi, instalații de pompe canadiene etc. în valoare totală de peste 20.000.000 R.M. (aproximativ 1,2 miliarde lei). Din cantitatea de mai sus, 50% a fost repartizată în România în cursul anului 1942, restul sosind din Germania începând cu 1943. Societatea „Kontinentale Oel” – Sucursala București a organizat două depozite pentru aceste materiale, la Doicești și la Ploiești, în cadrul Rafinăriei „Vega”, aparținând Societății „Concordia”.

După 23 august 1944, România va intra în sfera de influență a U.R.S.S., toată industria, inclusiv cea petrolieră, fiind implicată în respectarea Convenției de armistițiu încheiată între România și Puterile Aliate.

¹⁵ *Ibidem.*

În septembrie 1944, în industria petrolieră din România, capacitatea de prelucrare la distilația primară scăzuse cu 84,7%, față de martie 1944, iar la cracare cu 82% în timp ce capacitatea de înmagazinare a produselor petroliere fusese redusă cu 61%. La sfârșitul anului 1944 s-au produs 3.505.000 tone față de 5.273.000 în 1943, deci o scădere cu o treime.

În anul 1945, producția de petrol brut a României a fost de peste 4.700.000 tone. Din această producție, 3.142.214 tone au avut ca destinație U.R.S.S., în timp ce consumul intern a fost de numai 1.443.000 tone¹⁶. Aceasta însemna că 70% din întreaga producție petrolieră a României din anul 1945 a fost luată de U.R.S.S.

Prin procesul-verbal încheiat la 9 mai 1945, Comisia Aliată de Control a hotărât ca produsele petroliere ridicate de Armata Roșie până la 12 septembrie 1944, inclusiv, să fie considerate drept *pradă de război* și, ca urmare, Ministerul Economiei Naționale a dispus să nu se mai accepte facturarea și plata lor prin Ministerul Finanțelor. Ca urmare, nu se mai vămuiau decât produsele ridicate după 12 septembrie 1944¹⁷.

În 17 iulie 1945 a fost semnată Convenția dintre România și U.R.S.S., prin care s-au fixat condițiile în care urma să activeze o societate mixtă sovieto-română, „Sovrompetrol”. Noua societate era constituită din întreprinderile „Obiedinenie Ucrneft” și „Soiuzneftexport” din partea sovietică și „Creditul Minier” și „Redevența” din partea română¹⁸. Capitalul social era de cinci miliarde lei, divizat în cinci milioane de acțiuni nominative de 1.000 lei fiecare. Aportul grupului sovietic a fost mai mare ca al părții române, fapt care i-a creat o situație avantajoasă, dominantă. Concernul „Sovrompetrol” va ajunge să participe cu 33% la livrările în contul obligațiilor decurgând din Convenția de Armistițiu¹⁹. Prin această Convenție, România a fost obligată să blocheze toate bunurile cetățenilor și firmelor aparținând statelor din Axă, aflate pe teritoriul românesc. În domeniul petrolului, acțiunea a vizat societățile petroliere cu capital german, ce fuseseră acaparate în anii precedenți de către firme și cetățeni ai Reichului de la persoane fizice și juridice aparținând statelor membre ale Coaliției Națiunilor Unite. La 19 iulie 1945 s-au publicat în „Monitorul Oficial”, conform Legii nr. 573, numele societăților petroliere ale căror acțiuni erau transferate în patrimoniul U.R.S.S. pentru plata despăgubirilor de război. Au fost cedate către U.R.S.S. acțiuni în valoare de 1.759.800.000 lei aparținând mai multor societăți,

¹⁶ *Mișcarea petrolului*, în „Monitorul Petrolului Român”, anul LI, nr. I-II, 1946, p. 10 (în continuare se va folosi sigla „M.P.R.”).

¹⁷ D.J.A.N. Argeș, fond *Societatea „Concordia”*, dcsar 9/1944-1946, f. 21.

¹⁸ *Constituirea Societății „Sovrompetrol”*, în „M.P.R.”, anul L, nr. IX-X, 1945, p. 293.

¹⁹ D.J.A.N. Argeș, fond *Societatea „Concordia”*, dosar 48/1946, f. 4.

din care cele ale „Concordiei” reprezentau 755.800.000 lei²⁰. În realitate, valoarea nominală a acțiunilor transferate a fost de 2.343.998.000 lei²¹. Acțiunile respective au fost transferate firmei sovietice „Obiedinenie Ucrneft”, membru fondator al Societății „Sovrompetrol”. Pachetul de acțiuni în valoare de 1.759.800.000 lei a fost utilizat de firma sovietică drept aport la constituirea capitalului social al societății româno-sovietice. Partea sovietică mai contribuia la capitalul social cu instalații și materiale necesare lucrărilor de explorare și exploatare a petrolului în valoare de 740.300.000 lei, evaluate la prețurile curente din primele șase luni ale anului 1939. România a fost obligată, prin art. 11 din Convenție, să livreze către U.R.S.S. utilaj petrolier în valoare de 20.964.000 dolari la valoarea prețurilor din 1939. Având în vedere că în acel an paritatea monedei naționale era de 200 lei pentru un dolar, rezultă că România a livrat utilaj petrolier în valoare de 4.192.800.000 lei, adică de șase ori mai mult decât valoarea materialelor aduse de partea sovietică la crearea „Sovrompetrol”. Întregul capital pe care partea sovietică l-a adus la constituirea societății a fost, de fapt, format din acțiuni și bunuri care au aparținut economiei românești.

În vederea coordonării activității în domeniul petrolier s-a înființat, în februarie 1945, Oficiul pentru Livrarea Produselor Petroliere către U.R.S.S.²², denumit prescurtat O.L.P., persoană juridică având sediul în București, Calea Victoriei nr. 214, care a încheiat un act adițional de colaborare cu Administrația Livrărilor pentru Plata Reparațiilor de Război către U.R.S.S., prescurtat Administrația Livrărilor, constituit în baza Legii nr. 401/25 mai 1945²³, cu sediul în București, strada Lipsani nr. 2, director general fiind generalul comandor de aviație Scarlat Rădulescu. Obiectul de activitate al O.L.P. era de a prelua cantitățile de produse petroliere livrate de societățile petroliere și de a întocmi formalitățile de preluare și export, în numele statului român, către partea sovietică²⁴.

Exportul în anul 1945 s-a cifrat la aproximativ 3.400.000 tone. Din această cantitate 70% s-a exportat prin vămi terestre, 22% prin portul Constanța, 6% prin portul Giurgiu și restul de 2% prin alte porturi.

Una din conductele de 10 țoli spre Giurgiu a fost demontată și instalată pe traseul Făurei-Brăila-Galați, în lungime de 100 de km, trecând Prutul pe la Reni. Capacitatea anuală era de cca 640.000 tone și descongiona traficul pe calea ferată.

²⁰ „M.P.R.”, anul I, nr. VII-VIII, 1945, f. 265.

²¹ „Monitorul Oficial”, nr. 45/1946.

²² *Ibidem*, nr. 109/1945.

²³ *Ibidem*, nr. 116/1945.

²⁴ „M.P.R.”, anul I, nr. III-IV, 1945, p. 69.

Ca o concluzie, putem să afirmăm că petrolul s-a dovedit permanent nu numai un generator de energie ci și un element de bază care a ajutat la sporirea potențialului productiv al altor ramuri de activitate. De buna funcționare a producției petroliere românești a depins redresarea și dezvoltarea economică generală a României, după perioada de distrugerii provocate de război. Pentru România, petrolul a reprezentat fundamentul său economic, iar crearea condițiilor normale de dezvoltare a industriei petroliere a constituit elementul vital pentru însănătoșirea economiei naționale.

Résumé

En utilisant des documents inédits abrités par les Archives Départementales Argeș, l'auteur fait, dans son étude, une analyse du processus d'extraction du pétrole et de son traitement en Roumanie entre 1938 (année de développement économique maximum de l'entre deux guerres) et 1945 (y compris toute la contribution de la Roumanie à la Seconde Guerre mondiale: dans le camp allemand et, puis, dans le camp des Alliés).

En 1940, les actionnaires principaux dans l'industrie pétrolière roumaine étaient les compagnies allemandes, telle Kontinentale Oel. Après la guerre, les seuls à exploiter les ressources pétrolières de la Roumanie étaient les soviétiques, par le biais de la société mixte Sovrompetrol, dans laquelle la „participation roumaine” payait des dettes de guerre pour la participation dans la guerre antisoviétique. Il s'agissait, donc, d'un monopole total de l'URSS dans l'exploitation du pétrole en Roumanie.